

Toruń, 20 czerwca 2022 r.

**Opinia prawna w sprawie rządowego projektu o nowelizacji ustawy z
10 września 1999 r. Kodeks karny skarbowy (tj. Dz.U. z 2021, poz. 408, dalej KKS),
tekst z 13 kwietnia 2022 r., druk nr UD 269.**

Wprowadzenie do oceny projektu nowelizacji KKS - tekst z 13 kwietnia 2022 r., druk nr UD 269:

Dnia 8 kwietnia 2022 r. miałem przyjemność i zaszczyt przygotować dla OBSiL opinię do tekstu projektu nowelizacji KKS – projekt z dnia 3 marca 2022 r., druk nr UD 357. Ten pierwszy projekt obejmuje szerokie zmiany w KKS. Jedną z tych projektowanych zmian ma znaczenie w ocenie niniejszego projektu.

W kontekście niniejszego projektu pojawia się dość oczywiste pytanie nad kwestią harmonizacji prac nad kompleksowymi zmianami w poszczególnych ustawach, w naszym wypadku KKS. Niezrozumiałe jest bowiem tworzenie w tym samym czasie różnych projektów zmian w KKS, które są ze sobą powiązane.

Uwagi wprowadzające do oceny projektu zmian w KKS, tekst z 13 kwietnia 2022 r., druk nr UD 269:

Przed przystąpieniem do oceny niniejszego projektu zmian w przepisach KKS, zasadne jest odwołanie się do mojej poprzedniej opinii z dnia 8 kwietnia 2022 r. Wskazywałem w niej zasadniczy problem KKS, jakim jest przyjęta w nim filozofia karania, nie uwzględniająca faktu, że duża część oszustw podatkowych, to wynik aktywności zorganizowanych grup przestępczych.

I w kontekście powagi problemu przestępczości zorganizowanej wpisanej w kontekst podatkowy, można sformułować generalną ocenę niniejszego projektu. Przed sformulowaniem tej oceny, wskazać należy, że począwszy od 2016 r. mamy cały szereg inicjatyw legislacyjnych,

których celem jest uszczelnienie systemu podatkowego i zwiększenie efektywności w ściganiu tej nowej i groźnej odmiany przestępczości zorganizowanej. Wiele tych zmian było racjonalnych i efektywnych. Nie ma tu potrzeby omówienia wszystkich, podkreślić tylko można zmiany w sferze podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego (kwestie statusu czynnego podatnika VAT, jednolite pliki kontrolne, monitorowanie transportu paliw, zmiany w sferze pośredników tytoniu i suszu tytoniowego). Zmiany te z pewnością przyniosły poprawę szczelności systemu podatkowego. Niemniej jednak podkreślić należy, że przestępczość zorganizowana wpisana w kontekst podatkowy, pojawia się w legalnej sferze aktywności, ale generalnie wszelkie podmioty prawne są traktowane przez nią instrumentalnie, a celem sprawców jest czerpanie korzyści ze swojej bezprawnej aktywności. Są oni zainteresowani maskowaniem rzeczywistych organizatorów i sprawców. Innymi słowy, tzw. podatnik czyli np. spółka kapitałowa wprowadzająca do obrotu wyroby paliwowe bez zapłaconego podatku akcyzowego, jest wyłącznie narzędziem w ich przestępczej aktywności. W sferze zaś wyrobów tytoniowych lub alkoholu, wytwarzanych lub wprowadzanych do obrotu, mamy tu do czynienia z obrotem poza legalną sferą. I nie ma tu znaczenia, czy finalna sprzedaż do konsumenta odbywa się całkowicie w sferze niejawnej czy też niejawna jest sprzedaż w legalnych punktach sprzedaży.

Ale dwie zmiany warte są tu wskazania. Pierwszą z nich było wprowadzenie do KK na mocy nowelizacji II z 2017 r. tzw. przestępstw fakturowych. Było to jednoznaczne działanie ustawodawcy, preferujące stricte karne ściganie czynów związanych dotychczas z KKS. Była to bardzo poważna zmiana, utrzymująca dwutorowość reakcji karnej na działania związane z oszustwami podatkowymi i wyłudzeniem zwrotu VAT, ale z jednoznaczną preferencją surowej kary kryminalnej z KK i trybem ścigania charakterystycznym dla ścigania sprawców „powszechnych” przestępstw.

Drugą z nich była wielka reforma aparatu skarbowego, związana z uchwaleniem ustawy z 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej. Celem tych zmian było wyspecjalizowanie aparatu skarbowego. W wielkim skrócie, naczelnicy urzędów skarbowych mieli się skoncentrować na nadzorze i kontroli podatników, nowy zaś organ w postaci naczelników urzędów celno-skarbowych, miał się skoncentrować na ściganiu przestępców

podatkowych, celnych i hazardowych. Ta ostatnia aktywność jest bardzo zbliżona to typowej pracy policyjnej.

W kontekście wniosków związanych z przedmiotowym projektem, konieczne jest podkreślenie, że w myśl KKS kluczowymi organami ścigającymi przestępstwa i wykroczenia podatkowe oraz celne, są organy aparatu skarbowego. Oczywiście istotną rolę pełnią tu Prokuratorzy, ale dla nas istotne jest to, że w sferze przestępczości podatkowej, Policja nie jest pierwszoplanowa, choć jest oczywiste, że ten organ aparatu ścigania jest pierwszoplanowym w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej. I kwestia dwutorowości reakcji na oszustwa podatkowe i kwestia dualizmu organów mających na celu ściganie przestępczości zorganizowanej, są nadal niezmiennie i z pewnością nie sprzyjają efektywności w ograniczaniu zjawiska przestępczości zorganizowanej wpisanej w kontekst podatkowy. Innymi słowy, zmiana stanu prawnego w sferze struktury aparatu skarbowego i utrzymanie KKS w całości, pokazuje że legislator nie ma jasnej koncepcji, jak i kto ma ścigać poważne oszustwa podatkowe będące wynikiem aktywności zorganizowanych grup przestępczych.

I jasno należy podkreślić, że oceniany projekt nie rozwiązuje wskazanych wyżej zasadniczych problemów. Jednakże przyjęty w tym projekcie cel, wydaje się być racjonalny.

Ocena samego projektu nowelizacji KKS, tekst z 13 kwietnia 2022 r., druk nr UD 269:

Ocenę tę należy rozpocząć od uzasadnienia do niniejszego projektu, który jednoznacznie potwierdza, że administracja rządowa widzi konieczność dalszych zmian w tej materii, przez włączenie do ścigania pewnych czynów karno skarbowych organów, które dotychczas w ogóle w tym procesie nie uczestniczyły. Przy czym, co słusznie się akcentuje w uzasadnieniu, z uwagi na swoje kompetencje rzeczowe, te dwa nowe organy, mogą mieć do czynienia z niektórymi czynami karnoskarbowymi.

Uzasadnienie jest w tej materii jednoznaczne – administracja rządowa ma pełną świadomość, że nie jest możliwe w pełni efektywne ściganie wszystkich oszustw podatkowych. Jednakże efektywność tego procesu, wiąże się także aktywnością organów w różnych obszarach. Począwszy od ścigania samych grup przestępczych po aktywność opartą na ściganiu drobnych czynów karnoskarbowych, związanych już „końcówką” złożonego procesu oszustw

podatkowych, dotyczących wyrobów akcyzowych. I uzasadnienie do tego projektu nowelizacji KKS trafnie diagnozuje jedno zjawisko, związane z procesem produkcji lub handlu „nielegalnymi” wyrobami tytoniowymi i wyrobami alkoholowymi, jakim jest finalna ich sprzedaż konsumentowi. Proces „nielegalnej” dystrybucji takich wyrobów akcyzowych jak wyroby tytoniowe, alkohol i paliwa, jest wielopiętrowy, ale jednym z nim jest sprzedaż „nielegalnych” wyrobów tytoniowych, wyrobów alkoholowych lub paliwa do konsumenta. Następuje to w różnych lokalizacjach, ale nie jest zaskoczeniem że są to także targowiska gminne (głównie wyroby tytoniowe bez akcyzy) oraz lokalizacje posiadające koncesję na detaliczną sprzedaż alkoholu. Nie wchodząc tu w szczegóły, w sferze podatku akcyzowego są to zachowania pośrednio godzące w ten obowiązek podatkowy, zwane w KKS paserstwem akcyzowym (art. 65 par. 4 KKS – przede wszystkim o ten czyn tu chodzi w praktyce) oraz paserstwem celnym (art. 91 par. 4 KKS). Procesowi temu towarzyszy także niepłacenie innych podatków, ale jest to okoliczność wtórna. Jednakże w procesie sprzedaży nielegalnego alkoholu w punktach usługowych, może temu procesowi towarzyszyć brak rejestrowania sprzedaży na kasie fiskalnej (czy z art. 62 par. 4 KKS – sprawa dość oczywista, te punkty sprzedaży najczęściej posiadają obowiązek rejestrowania sprzedaży na kasie fiskalnej, nielegalny zaś alkohol jest często poza księgami danego przedsiębiorcy, stąd też przy sprzedaży jest także „omijana” kasa fiskalna).

Ten różnorodny kanał finalnej sprzedaży, wspiera niewątpliwie zorganizowaną przestępczość podatkową. Staje się bowiem sposobem napędzającym obrót tymi nielegalnymi wyrobami, którego nie byłoby, gdyby nie finalny kupujący. Jasno zaakcentować należy, że w przypadku wyrobów tytoniowych konsument wie jaki towar nabywa. To samo dotyczy sprzedawcy.

I stąd też pomysł na ten projekt zmian w KKS. Jego celem jest włączenie organów, nie zajmujących się w ogóle ściganiem czynów z KKS, w ściganie i karanie drobnych przejawów tej przestępczości, które mogą być ujawniane w ramach kompetencji rzeczowych, posiadanych dotychczas przez te organy.

W szczególności z pewnością dotyczy straż gminnych, które w ramach swoich kompetencji rzeczowych mogą ujawniać drobne paserstwa akcyzowe na targowiskach miejskich.

Projektowana zmiana wskazuje wyłącznie na pewne cele, jakie chce osiągnąć administracja skarbowa, gdyż projekt nie zamierza nawet zmienić kompetencji rzeczowych straży gminnych oraz Inspekcji Handlowej. Te bowiem zasadniczo pozostają niezmiennie i w wielkim skrócie, straże gminne mają na celu zapewnienie ochrony porządku publicznego (art. 1 i art. 11 ust.1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych) a Inspekcja Handlowa ma na celu zapewnienie przestrzegania przez przedsiębiorców różnych przepisów dotyczących jakości oferowanych wyrobów (w tym paliw- art. 3 ust. 1 ustawy z 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej). I w myśl projektu, ten stan rzeczy nie ulega zmianie – oba te organy nie są powołane do ścigania czynów z KKS.

Nie uznawałbym wady, braku w projektowanych przepisach, zmian przepisów obu w/w ustaw, gdyż propozycje zmian w KKS uznaję za rozwiązanie przyjęte w Kodeksie postępowania wykroczeń, gdzie w myśl art. 17 par. 3 KPW prawo do ścigania wykroczeń przysługuje dodatkowo organom władzy i kontroli publicznej, o ile dane wykroczenie ujawniły one w ramach wykonywanych czynności służbowych. Jest to więc uprawnienie do ścigania, a nie obowiązek ścigania. I tak należy odczytywać te projektowane zmiany, ujmując je w skrócie tak: dany organ wymieniony w projekcie nowelizacji KKS, może się włączyć w ściganie pewnych czynów karnoskarbowych. Różnica między projektowaną zmianą w KKS a KPW jest taka, że co do zasady w sprawach o wykroczenia, organ posiadający możliwość orzekania w postępowaniu mandatowym, jest także uprawniony do skierowania wniosku o ukaranie. Tego zaś nie ma ocenianym projekcie.

Ale w KKS ta „ułomność” jest widoczna bez projektowanych zmian. Formalnie bowiem art. 136 par. 1 KKS wskazuje na możliwość orzekania kar grzywny w postępowaniu mandatowym przez niefinansowe organy postępowania przygotowawczego, które w świetle art. 155 par. 1-2 oraz par. 4 KKS, nie mają prawa do skierowania aktu oskarżenia w sprawach o wykroczenia skarbowe. Innymi słowy, pomijając inną ułomność KKS w tej sferze, formalnie organ może orzekać w trybie postępowania mandatowego, nie mając uprawnień do skierowania aktu oskarżenia o ujawnione wykroczenie skarbowe.

Co więcej, widać że intencją projektowanych zmian, jest efektywne włączenie tych „nieKKS-owych” organów w proces ścigania i karania pewnych czynów związanych z przestępczością podatkową. Tą „zachętą” jest treść projektowanego art. 187 par. 1 a KKS, zgodnie z treścią

którego, kary grzywny mandatem nałożonym przez straże gminne, za wykroczenia z KKS, stanowią dochód budżetu danej gminy (a regułą jest, że kary grzywny stanowią dochód Skarbu Państwa).

Jest to kluczowe rozwiązanie, mające na celu „zachęcenie” straży gminnych do ścigania wykroczeń skarbowych opisanych w ocenianym projekcie nowelizacji KKS. Straże gminne bowiem są jednostkami organizacyjnymi samorządu terytorialnego i nie są częścią aparatu skarbowego, a wprowadzony w projekcie nadzór aparatu KAS, nie oznacza podległości służbowej, a wyłącznie nadzór administracyjny na przestrzeganiem przepisów o karnoskarbowym postępowaniu mandatowym.

Oczywiście nie da się tu jasno odpowiedzieć na pytanie, czy to rozwiązanie będzie tak kluczowe, jak przy ściganiu wykroczeń drogowych, które w poprzednich latach stały się „motorem” aktywności niektórych straży gminnych (np. słynna gmina Białe Błota). To będzie można ocenić później, o ile projektowane zmiany wejdą w życie.

I w zasadzie do powyższych ocen można by się ograniczyć. O ile bowiem poprzedni projekt nowelizacji KKS, obejmował kwestie zasadnicze, to oceniany projekt jest bardzo wąski i jego celem jest włączenie organów nie zajmujących się ściganiem czynów z KKS, w ściganie drobnych czynów z KKS, które mogą być ujawniane przez te organy. I to zachętą jest możliwość nakładania kar grzywny mandatami – w szczególności dotyczy to straży gminnych. Bo bez tej zmiany, i tak straże gminne mogły się tym zajmować. Ale nie mają w tym żadnego interesu, co szczerze artykułuje się w samym uzasadnieniu do omawianego, gdzie napisano że w 2021 r. straże gminne nie przekazały organom KAS żadnego ujawnienia tego rodzaju czynów, co miało jednak miejsce w latach poprzednich.

Tak samo należy ocenić projektowane zmiany w kontekście ścigania czynów z art. 62 par. 4 KKS i powiązanie ich jako jednego z warunków utrzymania zezwoleń na tzw. detaliczną sprzedaż alkoholu. Zgodnie bowiem z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałania alkoholizmowi (tj. z 2021, poz. 1119), sprzedaż detaliczna alkoholi wymaga zezwolenia wójta (burmistrza, prezydenta). Nadto, mając na względzie art. 18 ust. 10 tej ustawy, określającego przesłanki obligatoryjnego uchylecia zezwolenia, organ wydający zezwolenie jest także organem nadzorującym przestrzeganie

prawa. Wiadome jest także, że punkty sprzedaży alkoholu do spożycia w miejscu sprzedaży, są także częstym adresatem zgłoszeń do straży gminnej, o naruszaniu przepisów porządkowych (np. zakłócanie porządku publicznego, spoczynku nocnego). Co więcej, tego rodzaju zgłoszenia tj. powtarzające się co najmniej dwukrotnie w okresie 6 miesięcy, w miejscu sprzedaży lub najbliższej okolicy, zakłócania porządku publicznego w związku ze sprzedażą napojów alkoholowych przez dany punkt sprzedaży, gdy prowadzący ten punkt nie powiadamia organów powołanych do ochrony porządku publicznego (art. 18 ust. 10 pkt 3 ustawy), mogą być samodzielną podstawą do pozbawienia zezwolenia. Innymi słowy, wójt przez straż gminną, posiada mocne narzędzia prawne sprzyjające utrzymaniu porządkowi publicznemu. Co więcej, ma on obowiązek wszczynać postępowanie administracyjne mające na celu pozbawienie zezwolenia, jeśli zachodzi sytuacja z art. 18 ust. 10 pkt 3 w/w ustawy.

I projektowana zmiana KKS, ma „zachęcić” strażę gminne do ścigania czynów z art. 62 par. 4 KKS, które to mogą mieć także związek ze sprzedażą nielegalnych wyrobów alkoholowych (choć sama taka sprzedaż jest naruszeniem ustawy). Stąd też do w/w ustawy dodaje się nowe przesłanki do wydania decyzji o uchyleniu zezwolenia na sprzedaż alkoholu i jedną z nich jest sprzedaż „bez paragonu” tj. sprzedaż bez rejestracji na kasie fiskalnej lub sprzedaż bez wydania paragonu (projektowany art. 18 ust. 10 pkt 4 a o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałania alkoholizmowi). A to są czyny z art. 62 par. 4 KKS, które zostały dodane do kompetencji „mandatowych” w KKS dwóch nowych organów. Nadal więc trzy nowe przesłanki do uchylenia zezwolenia, opisane w projekcie jako zmiany ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałania alkoholizmowi (dodanie art. 18 ust. 10 pkt 4 a i 4 b) należą do kompetencji organów KAS, ale mogą być one także w wąskim zakresie ujawniane i ścigane przez strażę gminne. Te ostatnie utrzymują bowiem takie uprawnienie w ramach omawianej nowelizacji KKS. A organ jakim jest wójt, będący bezpośrednim przełożonym straży gminnej, na mocy nowelizacji innej ustawy, jest zobligowany do prowadzenia postępowania w sprawie uchylenia zezwolenia na detaliczną sprzedaż alkoholu, także w przypadku wykroczeń z art. 62 par. 4 KKS. Razem więc, mamy dość spójną i racjonalną zmianę prawa.

Dodatkowe uwagi:

Projektowana zmiana w KKS jest więc bardzo specyficzna, gdyż włącza do mandatowego postępowania karno skarbowego, dwa nowe organy. Nie włącza jednak tych organów do postępowania karnoskarbowego sensu stricto. Mają one więc tylko kompetencje do

prowadzenia postępowania mandatowego i to w obszarze trzech wykroczeń skarbowych (projektowany nowy art. 53 par. 38 a KKS, projektowane zmiany art. 117 par. 1 KKS i art. 136 par. 1 KKS). Stąd też, w KKS ma się pojawić nowa kategoria organów, jakimi są niefinansowe organy postępowania mandatowego. Treść nowych przepisów art. 117 par. 1 KKS i art. 136 par. 1 KKS są jednoznaczne – te dwa organy mają kompetencje do nakładania mandatów z mocy KKS i nie wymaga się tu odrębnego przepisu – upoważnienia (kwestia niezwiązana z opinią to kwestia, że inne niefinansowe organy postępowania przygotowawczego nadal takich praw nie posiadają, prawo do nakładania grzywny mandatowej ma bowiem wynikać z przepisu szczególnego, a tego w KKS brak).

Te dwa nowe organy, nie mają jednak żadnych innych uprawnień w postępowaniu karnoskarbowym, w tym nie mają uprawnień do wszczęcia dochodzenia w sprawach karnoskarbowych, czyli wszczęcia postępowania przygotowawczego. Mogą tylko ujawnić określone wykroczenie karnoskarbowe i orzec w nich grzywnę w postępowaniu mandatowym. W przypadku niemożności nałożenia grzywny mandatem lub w przypadku odmowy przyjęcia mandatu, muszą one przekazać sprawę do właściwego organu KAS (kwestię możliwości orzeczenia grzywny mandatem bez wszczęcia postępowania karnoskarbowego pomijam tu – gdyż jest to już kwestia dotycząca KKS w całości. W KKS nie ma bowiem tak jasnej sytuacji jak w Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia, gdzie przed etapem sądowym nie ma sformalizowanego postępowania przygotowawczego. Tak czy owak, nie zmienia to faktu, że prawomocny mandat w postępowaniu karnoskarbowym jest wydaniem rozstrzygnięcia w sprawie karnoskarbowej i oznacza zakończenie danej sprawy).

Systemowo więc, taka nowelizacja nie wydaje się być racjonalna. Jednakże w kontekście stworzenia mechanizmu, mającego na celu włączenie się innych organów do ujawniania pewnych czynów karnoskarbowych – ten projekt ma swoją racjonalność. Opisane bowiem w noweli wykroczenia karnoskarbowe, mogą być i są ujawniane w ramach właściwych czynności służbowych straży gminnych i Inspekcji Handlowych.

Jednakże w kontekście przyjętego celu nowelizacji KKS, widoczne jest, że zmiany te są powiązane z wprowadzeniem zmian opisanych we wcześniej ocenianym projekcie noweli KKS - tekst z 3 marca 2022 r., druk nr UD 357. W tym drugim projekcie, przewidziano zmianę art. 137 par. 2 pkt 1 i pkt 4 KKS i dodanie art. 137 a KKS. Zmiany te mają znaczenie dla ocenianego

projektu, gdyż ich celem jest zastąpienie możliwości orzeczenia przepadku, zrzeczeniem się prawa własności przedmiotu paserstwa na rzecz Skarbu Państwa.

Sprawy z art. 65 par. 4 KKS oraz sprawy z art. 91 par. 4 KKS dotyczą nielegalnych wyrobów tytoniowych i alkoholowych, od których nie zapłacono należnej akcyzy lub cła. Zgodnie z art. 49 par. 3 KKS, w przypadku umyślnego popełnienia w/w paserstw, Sąd może także orzec przepadek przedmiotu danego wykroczenia skarbowego, czyli np. papierosów lub alkoholu oferowanego do sprzedaży. Przepadek jako środek karny, może być orzeczony tylko przez Sąd. Stąd też art. 137 par. 2 pkt 4 KKS wyłącza możliwość orzeczenia grzywny za wykroczenie skarbowe w postępowaniu mandatowym, jeśli za dane wykroczenie skarbowe KKS przewiduje choćby fakultatywną możliwość orzeczenia tego środka karnego.

Z całą stanowczością należy przypomnieć, że zmiana z omawianej noweli ma dotyczyć sytuacji ujawnienia sprawców paserstwa akcyzowego lub celnego. Ale też, co do zasady temu ujawnieniu będzie towarzyszyć ujawnienie przedmiotu paserstwa, a ten powinien być objęty przypadkiem. A w aktualnym stanie prawnym, okoliczność ta będzie negatywną przesłanką zamknięcia sprawy w postępowaniu mandatowym. A to dość istotnie podważa uzasadnienie dla projektowanych zmian. Bo bez innych zmian, będą one efektywne tylko przy paserstwach nieumyślnych (kwestię zgody sprawcy na przyjęcie mandatu, pomijam, bo jest to oczywisty warunek zamknięcia sprawy w tym konsensualnym trybie).

Bo jest oczywiste, że ujawnienie tego rodzaju czynów, bez złapania sprawcy, nigdy nie pozwoli zamknąć postępowania w projektowanym w noweli KKS trybie (bez sprawcy, nie można „zaoferować” mandatu, nowe zaś organy innych uprawnień nie posiadają, choć KKS daje możliwość wydania orzeczenia bez obecności sprawcy, wyłącznie w celu orzeczenia przepadku zabezpieczonego mienia np. nielegalnych papierosów. Ale aby takie postępowanie wszcząć, trzeba posiadać prawo do sporządzenia i wniesienia aktu oskarżenia, a tego prawa „nowe” organy nie uzyskują).

Wnioski końcowe:

1. Projektowana zmiana w KKS, jest bardzo wąska. Zmiana ta zasadniczo nie wpłynie na zwiększenie efektywności w ściganiu przestępczości zorganizowanej wpisanej w kontekst podatkowy. Nie można jednak podważyć celu tej noweli, jakim jest dążenie do zwiększenia efektywności ścigania drobnych czynów karno skarbowych, mających

znaczenie dla efektywności przestępczości zorganizowanej, wpisanej w kontekst podatkowy.

2. Projektowana zmiana, nie podważa istniejących i skomplikowanych kwestii organów uprawnionych do prowadzenia spraw karnoskarbowych. Stąd też należy uznać ten projekt za racjonalny, bo nie pogłębia on i tak złożoności obowiązujących przepisów.
3. Projektowana zmiana ma wyłącznie na celu włączenie do ujawniania i ścigania pewnych, drobnych czynów karnoskarbowych, dwóch nowych organów tj. straży gminnych i Inspekcji Handlowej, z kluczowym „wabikiem” jakim jest przeznaczenie dochodów z mandatów. Brak możliwości wniesienia aktu oskarżenia, nie neguje możliwości orzeczenia mandatem kary grzywny w postępowaniu karno skarbowym. Takie założenie widoczne było w KKS i przed projektowaną zmianą.
4. Racjonalność projektowanych zmian, istotnie ogranicza aktualne brzmienie art. 137 par. 2 pkt 4 KKS. Przepis ten ma bowiem wprost zastosowanie do czynów z art. 65 par. 4 KKS i art. 91 par. 4 KKS. Projektowane zmiany mają zaś swoje głębsze uzasadnienie, jeśli zostaną wprowadzone w KKS inne projektowane zmiany tj. zmiana art. 137 par. 2 pkt 1 i pkt 4 KKS i dodanie art. 137 a KKS, wprowadzające możliwość zastosowania quasi przepadku, jako dodatkowego i koniecznego warunku orzeczenia kary grzywny za wykroczenie skarbowe w postępowaniu mandatowym. Co prawda, przepadek nie dotyczy nieumyślnego wykroczenia paserstwa (np. z art. 65 par. 2 w związku z art. 65 par. 4 KKS), ale takie otoczenie prawne samo w sobie nie uzasadnia kwalifikowania co do zasady ujawnionych czynów paserstwa jako czynów nieumyślnych, po to aby dostosowywać rzeczywistość do przepisów prawa, zezwalających na orzeczenie karny grzywny za wykroczenia skarbowe przez tzw. niefinansowe organy

Opracował dr hab. Prof. UMK Tomasz Oczkowski – radca prawny